

Een nieuwe baan, drie verhuizingen en een zwangerschap, en toch vond Merel Braakman (36, marketingmanager) tijd om een boek uit te brengen. Merel en Mark (38) hebben twee dochters: Aurelie (3) en Philine (4 maanden).

Dit ben ik

Hoe zie jij jezelf? "Als een flierefluiter die het altijd leuk heeft gevonden om zich bezig te houden met taal en tekenen. Ik heb pas leren focussen sinds ik moeder ben geworden. De vier dagen dat ik werk, draait het gezin in een strak programma, de overige drie dagen zien we wel en is er tijd om te lanterfant. Ik functioneer pas goed als het hele gezin goed functioneert."

Hoe kwam je erbij om het kinderboek *Keetje Kakelkont* te schrijven? "Soms las ik mijn dochter een verhaal voor dat niet lekker liep. Daarom ben ik zelf achter de computer gaan zitten. Als ik geen kinderen zou hebben, had ik dit nooit gedaan. Ik schrijf namelijk de verhalen op die mijn dochter leuk vindt om te horen. Ik belde wat mensen uit de uitgeverwereld en kreeg enthousiaste reacties. Inmiddels wacht ik ongeduldig op de publicatie van mijn tweede boek."

Wat was je meest romantische moment? "Kort geleden nog: we waren tien jaar bij

elkaar, maar ik had het gewoon zó druk gehad, dat ik geen puf meer had om iets te regelen. Het was de eerste werkdag na mijn zwangerschapsverlof. Moe en nietsvermoedend kwam ik thuis. Mark had de champagne koud gezet, daarna zijn we op de fiets gestapt naar een sterrenrestaurant waar hij had gereserveerd. Toen heb ik wel even een traantje weggepinkt."

"KANSEN KOMEN NIET VANZELF, JE MOET ER ACHTERAAN GAAN. PAS DAN KOM JE AAN DE BEURT"

Ben je weleens jaloers? "Jaloezie is niet het goede woord. Bij kinderboekenschrijvers denk ik vooral: 'Wauw, die mensen kunnen dat.' Dan voel ik mezelf wel even wat minder ja. Toch geloof ik erin om je pijlen ergens op

te richten. Kansen komen niet vanzelf, je moet er achteraan gaan. Pas dan kom je aan de beurt."

Wat was een moeilijke tijd voor je?

"Toen ik met Aurelie in het ziekenhuis lag na een heel zware bevalling. Ik had veel bloed verloren en was totaal van de wereld. Maar het maakte me niet uit, als alles maar goed was met mijn kind. Vlak voordat we het ziekenhuis weer verlieten, zei de kinderarts dat ze dacht dat Aurelie het syndroom van Down zou hebben. Twee weken lang hebben we in onzekerheid geleefd voordat we te horen kregen dat dit niet het geval was. Twee weken waarin je niet weet welke weg je zult inslaan. Hierdoor ben ik emotioneel zo uit het veld geslagen geweest, dat ik daarna echt de knop heb moeten omzetten."

Benieuwd naar Merels boeken? Kijk op www.bontenblij.nl